

KVINDEBLADET

• HVAD VI VIL •

UDGIVET AF

DE SAMLEDE KVINDEFØRENINGER.

Nr. 21.

Udgaar hver Søndag. Abonnement 60 Øre
pr. Kvartal foruden Postpenge. Annoncer
pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre.

København, Søndagen den 21. Maj 1893.

VI. Aargang.

Alle Klager over Uregelmæssigheder i
Bladets Forsendelse bedes indgivet til
det Posthus, hvorfra Bladet udleveres.

Abonnement paa
Kvindebladet „Hvad vi vil“
tegnes paa nærmeste Posthus.

Feriebørn.

Hver en Del af Aaret bringer for det fattige Barn Haab og undertiden Glæde, som oftest Skuffelse.

Naar Ferien er til Ende, og Skoleaaret begynder paany, saa er det Mindet om den lykkeligt tilbragte Ferie, der opliver de smaa, Haabet om den kommende Jul og dens Glæder, der holder Kræfterne vedlige og trodser Sult og Kulde. Naar saa Nyaaret indtræder, vokser Spændingen med Fattigdommen og Nøden, Spændingen om hvor vidt de, der venter det, vil faa Lov til at spise paa Skolen, ak, det er kun en Sjette-del, hvis Trang til et Maaltid varm Mad en Gang om Dagen bliver tilfredsstillet i Aarets tre første Maaneder.

Naar Marts Maaned er til Ende, hører al Bispisning op; men nu skinner Solen varmt, og Foraarslængslerne vaagner hos alt levende, altsaa ogsaa hos Københavns fattige Børn.

De mindes den forløbne Sommers Glæder ude rundt paa Landet og mindes alle de gode Mennesker, der gæstfrit aabnede deres Huse og Hjerter for dem, og Pennen blev sat til Papiret, og smaa ubehjælpomme og naive Breve fløj Landet over fra de af Børnene, der kunde komme igen til Ferien.

Uagtet de alt i Fjor havde faaet Indbydelse, vilde de dog bringe sig i frisk Minde.

Men de, og af dem er der mange, som ikke i Fjor havde været blandt de lykkelige

udvalgte, de lagde deres smaa Hoveder i Blød: „Hvordan skal vi bære os ad? hvordan skal vi komme ud paa Landet til Sommer?“ saa kan det være, at en af Kammeraterne har sagt: „Gaa I bare hen til den Frue!“ og de kom trippende, en efter en, Dag efter Dag, stundom ledsaget af en Kammerat, der havde sit gode „Feriested fra i Fjor“ at tage til, en bange Tøven udenfor Døren, et ængsteligt Ryk i Klokken, en Bøn om at tale med Fruen og saa en frygtsom fremstammet Anmodning om at komme paa Landet til Sommer.

Og den sagte Ringen paa Klokken gentager sig, for hver Dag der gaar, oftere og oftere, og altid gaar Børnene med den Trøst: „I skal ikke blive glemte.“

Det kommer nu an paa alle dem, som har Hjerte for Børnene og Evne og Villie til at tage imod dem, om de, naar Tiden kommer, skal gaa fra mig opfyldte af Glæde og lyse Forhaabninger, eller om de skuffede skal tilbringe Aarets korte Ferietid -- for nogle kan den synes lang nok -- i de beklumrede Stuer og i Gaard og paa Gade, hvor Smuds og Fristelser ligger ophobede.

Disse Linier er en Bøn fra alle de smaa, saavel Drengene som Piger, de beder gennem mig: „Tag os til jer, lad os komme til jer i Ferien, vi trænger saa haardt dertil, kendte I saa vist vor Nød og vor Trang, kendte I vore beklumrede Stuer, vore trange Kaar, vor hele skrøbelige Krop, der af Mangel paa nærende Føde ikke har Kræfter til at vokse og trives, I vilde sikkert, alle I bedre stillede Mennesker i By og paa Land, gøre godt mod en eller flere af os stakkels smaa forkrøblede Menneskespirer!“

I Fjor bad jeg for 2 smaa Piger, og jeg fik Hundreder af Tilbud. Ikke tænkte jeg paa, da jeg henvendte mig til medlidende Mennesker for de Smaastakler, at Tilbudene

skulde blive saa mange, men jeg har haft en stor Glæde af disse mine smaa Venners Landophold, set saa mange rørende opofrende Træk, saa megen Godhed imod disse Børn, der kom hjem med røde Kinder, klare Øjne og dygtig Sul paa Kroppen, tit med nye Klæder, næsten altid med en forsvarlig Madpose. Mange af Børnene har allerede i Julen besøgt de venlige Værter, de fleste skal til Sommer paa deres gamle Sted.

Selvfølgelig har jeg ikke talt med alle Børnene eller deres Forældre, kun med de af dem, der har følt Trang til at sige Tak, og det er jo gerne et Mindretal.

Ej heller tvivler jeg om, at der blandt Børnene har været nogle, som Vært og Værtinde har været mindre veltilfredse med, og som de ikke vilde have igen for alt i Verden. Det maa dog ikke afskrække fra at prøve med nogle andre. Børnene bliver ikke sendte i Fleng og i Spreng, men efter Samraad med Inspektøren og Lærerpersonalet.

I ser altsaa, mine Venner, at jeg er nødt til at komme igen i Aar, jeg kender jo Eders gode Hjerter og ved, at I skal bare have en lille Paamindelse for at mindes vore smaa fattige Børn herinde fra Hovedstaden.

De er langt fattigere, tusind Gange elendigere end de fattigste ude paa Landet, og de er saa modtagelige for en Smule Godhed.

Jeg vil atter i Aar modtage Eders Breve og søge, saa vidt det staar i min Magt, at sende gode og skikkelige Børn.

Og glem saa ikke Drengene. De fleste vil have Smaapiger, og det er somme Tider tungt at maatte sige Nej paa Nej til de arme Drengene.

Endnu et: Send Eders Tilbud i denne Maaned, det er nødvendigt, om Børnene skal faa Fribilletter paa Skolerne. I Fjor vedblev